

Nieuw medewerkersbelevingsonderzoek maandag online

Waarom kom jij (niet) fluitend naar je werk?

Waarom kom jij (niet) fluitend naar je werk? We vinden je werk-privé balans belangrijk: vertel ons hoe je erin staat! De UM is internationaal, maar ook inclusief? Dit is een kleine greep uit de onderwerpen van het nieuwe medewerkersbelevingsonderzoek dat komende maandag 24 september online gaat. De uitkomsten worden gebruikt om het bestaande HR-beleid aan te scherpen.

“De opening van het academisch jaar ging over duurzaamheid”, zegt Fred Zijlstra, hoogleraar arbeid- en organisatiepsychologie en nauw betrokken bij het onderzoek. “Hoe kunnen we hier leven zonder dat de aarde opgebrand raakt. Onze vraag is: hoe kunnen we ervoor zorgen dat UM-medewerkers met plezier naar hun werk gaan zonder dat ze opgebrand raken.” De focus van het bestaande personeelsbeleid ligt niet zoals jaren geleden op ‘excellentie’, maar op “duurzame inzetbaarheid en inclusiviteit”, vult directeur Human Resources, Antoon Vugts, aan. Hij en Zijlstra ontwikkelden samen met diversiteitsmanager Constance Sommerey, onderzoeker Bram Fleuren en Andries de Grip, directeur Research Centre for Education and the Labour Market (ROA), de vragenlijst. Het is voor het eerst dat voor een dergelijk grootschalig HR-onderzoek een beroep wordt gedaan op de expertise die al in huis is.

Werkdruk

De vragen gaan over werkdruk, erbij horen (inclusiviteit), mobiliteit, leiderschap, je veilig voelen, kunnen leren, loopbaanplanning, vitaliteit, hoe ‘gezinsvriendelijk’ is de UM, enzovoort. “Allemaal zaken die van belang zijn voor duurzame inzetbaarheid”, vertelt Vugts. “Hierbij zijn blijven leren, ontwikkelen en mobiliteit belangrijk.”

Sommige vragen nodigen uit om na te denken over anderen, zegt diversiteitsmanager Sommerey: “Wat denk je, is de UM een goede werkgever voor niet-Nederlanders? Niet-Limburgers? Mensen met een (andere dan christelijke) religieuze achtergrond?” Andere vragen spreken de medewerker direct aan, vertelt Vugts. “Stel, iemand zegt dat hij al jaren geen functioneringsgesprek meer heeft gehad. Dan vragen wij: wat heb je zelf gedaan om dit bespreekbaar te maken?”

Extra deur

Aan het einde van het medewerkersbelevingsonderzoek, “zit nog een deur”, aldus Zijlstra. “Achter die deur stellen we heel persoonlijke vragen, deelname is vrijwillig, maar we vragen iedereen met nadruk om ook dit laatste deel in te vullen. Wij willen namelijk graag weten of er een verband is tussen de antwoorden en het behoren tot een bepaalde minderheidsgroep. Maakt het uit of je moslim bent, homo, een kleur hebt of alleenstaande ouder? Misschien voelt een bepaalde groep zich onveilig of minder geaccepteerd, dan kunnen we daar beleid op maken.” Hij benadrukt dat de antwoorden “absoluut anoniem zijn en niet terug te voeren op individuen”.

Op basis van de uitkomsten willen

nl

Lees verder op pagina 3

p 6

(WO) MAN AT WORK

POOL ATTENDANT AT GEUSSELT SWIMMING POOL

p 16

PRAESES VERSUS PRAESES

“ELKE VROUW IS EEN FEMINIST”

Why does UM (not) feel like home? p 5

Maybe container accommodation in Randwyck after all

Maastricht University has reopened discussions about container accommodation in Randwyck. This time it doesn't concern second-hand units from Amsterdam, but newly built sea containers by social enterprise Rendiz from Limburg.

Container accommodation was discussed earlier this year as a quick solution for the shortage of affordable student housing in Maastricht, but because of feasibility reasons the university preferred the renovation of the former nurses apartment building on the Annadal complex. Since 1 September, more than two hundred students have moved in there. To the great dissatisfaction of people living in the neighbourhood. In

a letter to the city council, they object to the expansion of Annadal. “In the past few years, Brouwersweg 100 has proved incapable of limiting the noise caused by students during the evening and night (...).” They want to know whether the decision to house more students at this location has been taken with due care.

In the meantime, the UM is discussing the option of container accommodation in Randwyck because it expects a slight growth in student numbers (approximately 4 per cent) next year and it is unclear whether the private housing market and the housing corporations can provide sufficient accommodation. Nick Bos, vice chairman of the Executive Board, reported this in a University Council committee meeting last week. The university is thinking

about the wasteland on the Sorbonnelaan in Randwyck, adjacent to child care centre MIK, for the two hundred containers. The application for permits still needs to be started “and we have to look at the cost,” says Bos. The accommodation will consist of independent units that could remain there for up to ten years; students would be eligible for rent rebates.

Answering a question from a council member if a permanent solution would not be better, Bos said: “We haven't taken that turn yet. It is imaginable that by that time the city council would use office buildings for student housing. If that would be the case, we wouldn't need to invest. We don't want to become a real estate agency.”

Wendy Degens

eng

SPLINTERS

Een grappig voorval, een opvallend nieuwtje, iets interessants wat elders in het land gebeurde: het staat in deze rubriek. Ideeën? Mail wendy.degens@maastrichtuniversity.nl

Te veel verlof bij Fasos

Medewerkers van de UM gaan te weinig op vakantie, vooral bij Faculty of Arts and Social Sciences. In vergelijking met andere faculteiten heeft Fasos per medewerker de meeste openstaande verlofuren. Dat is onhandig omdat de faculteiten hiervoor een aanzienlijk

bedrag moeten vasthouden, voor het geval er uitbetaald moet worden. Eind 2017 ging het universiteitsbreed om bijna achttien miljoen. Bij Fasos was dit ruim 1,1 miljoen euro, vertelde controller Inge Coenen afgelopen week tijdens de F-raad. Geld dat zonder 'verlof-schuld' besteed zou kunnen worden aan andere zaken.

De koppositie van Fasos is logisch, vindt Luana Russo, raadslid voor het wetenschappelijk personeel. "We krijgen heel veel verlof; negen weken in totaal. Dat is te veel." Kan ze dat niet opsparen voor een sabbatical? Volgens vice-decaan Jessica Mesman wel, maar de schuld wordt daardoor alleen maar groter. Meer op vakantie gaan lijkt de enige optie.

Er zijn universiteiten waar 'overtollige' verlofuren aan goede doelen geschonken kunnen worden, maar dat is bij de UM niet mogelijk. Het college van bestuur denkt erover na om het systeem van verlofdagen voor het wetenschappelijk personeel – daar komen openstaande verlofuren het meest voor – te vervangen met afspraken over hun taken. Raadslid voor het ondersteunend en beheerspersoneel Simon Vogel grinnikend: "Mogen vrije uren niet aan vervelende collega's gedoneerd worden?"

Hompen bruinbrood

Dat de Brasserie Tapijn gesloopt zou worden, stond vast. Maar wanneer? De

sloopkogel zou in 2019 de lucht in gaan, tot verontwaardiging van Maastrichtenaars, die subiet een flyeractie op touw zetten. In de wijk en op de sociale media. En ja hoor, begin deze week werd bekend dat de brasserie - de voormalige eetzaal voor de manschappen van de Tapijnkaizerne - open mag blijven tot april 2021. Maastrichtenaars blij natuurlijk, al heeft het allemaal niets te maken met de flyeractie, maar met de vertraging rondom de bouw, sloop en renovatie van andere delen van het terrein. Misschien dat een nieuw protest te zijner tijd de officiersmess kan redden. De toeristische beoordelingen op Tripadvisor zijn uitstekend: eten vier ballen (van de vijf), net als bediening en prijs-kwaliteit. Sfeer krijgt zelfs viereneenhalve bal. In de reacties prijst een Duits gezelschap uit Berlijn "de mooie hompen bruinbrood". Ze komen "zeker terug voor de rest van de kaart". Niet te lang wachten.

Toch geen FPN-beurzen

Hoe geef je een student een beurs? Simpel, toch? Je bedenkt criteria, selecteert studenten die eraan voldoen en laat ze geen collegegeld betalen. Maar zo makkelijk is het niet, heeft de psychologie- en neurowetenschapfaculteit gemerkt.

Jarenlang had de faculteit beurzen voor een

paar minder gefortuneerde studenten. Die werden in 2017 afgeschaft omdat ze vaak niet uitgereikt werden. Studenten waren er niet van op de hoogte, de procedure was ingewikkeld en bracht veel administratieve rompslomp met zich mee. Op verzoek van de faculteitsraad werd besloten de beurzen een jaar niet uit te reiken en te werken aan een makkelijkere procedure.

Maar die makkelijkere procedure is juridisch niet haalbaar, zo bleek deze zomer. Het faculteitsbestuur besloot daarop de 60 duizend euro die ervoor uitgetrokken was te investe-

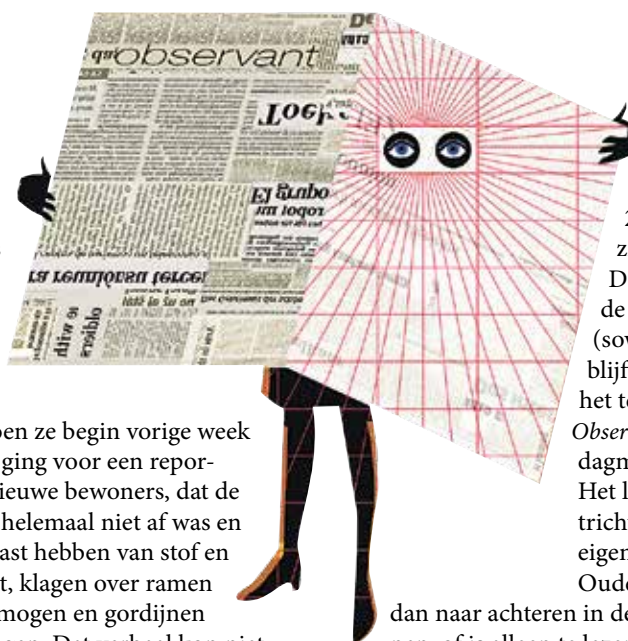
ren in de verbetering van het onderwijs. Dat leidde tot enige discussie in de faculteitsraad afgelopen week. In eerste instantie opperde het bestuur dat men een nieuw beuzenvoorstel kon schrijven. Toen de leden opmerkten dat het geld nu begroot is voor een andere post en zich afvroegen waar het dan vandaan moest komen, bleek echter dat het bestuur het vrijgekomen geld liever laat waar het nu is: in de pot voor het verbeteren van het onderwijs. Prima, oordeelde de raad, al hoorde je sommige leden denken: maar had dat dan meteen gezegd.

Eigen nieuws eerst

De opletende lezer die van eetrubrieken houdt, kwam vorige week bedrogen uit. In nummer één schreef ik: "Prof. Piet Eichholtz, die alles van huizenmarkten weet, blijkt ook een begenadigd kok en restaurantbezoeker. Eén keer in de drie weken doet hij verslag van zijn tocht langs Maastrichtse marktkramen, restaurants en eethuisjes. Altijd vergezeld door een collega of student. Hij start 13 september. Mis hem niet."

En wie stond er niet in nummer drie? Precies. Er was opeens zoveel nieuws dat Eichholtz plaats moest maken. Zo ontdekte

collega WD toen ze begin vorige week naar Annadal ging voor een reportage over de nieuwe bewoners, dat de renovatie nog helemaal niet af was en de studenten last hebben van stof en geluidsoverlast, klagen over ramen die niet open mogen en gordijnen die er niet hangen. Dat verhaal kon niet blijven liggen. Net zomin als de aankondiging, net voor de deadline, dat prof.

Martin Paul nog vier jaar bijtekent en tot 2023 collegevoorzitter blijft.

De invulling van de nieuwspagina's (sowieso 1, 3 en 5) blijft tot vlak voor het ter perse gaan van *Observant* op woensdagmiddag flexibel. Het laatste Maastrichtse nieuws gaat eigenlijk altijd voor.

Ouder nieuws wordt dan naar achteren in de krant verbanen, of is alleen te lezen op de site. Het is woensdagochtend 10.15 uur als ik dit schrijf. Op dit moment staat het artikel

over de nieuwe containerwoningen in 2019 op pagina 1 (in het Engels) gepland, net als het bericht over het nieuwe medewerkers-belevingsonderzoek (in het Nederlands) dat maandag van start gaat. Over een kleine twee uur is de deadline. Er kan dus nog iets veranderen.

De nieuwe serie *Eichholtz gaat eten* is te vinden op pagina 7 (Engels) én pagina 10 (Nederlands). Vandaag over het Nederlandse brood dat de meeste Duitsers niet te pruimen vinden. Piet gaat samen met zijn (Duitse) collega Thomas Post, die sinds zijn komst naar Nederland letterlijk geen boterham meer eet, proeven bij de twee Maastrichtse bakkers die - aldus onze recensent - wel snappen hoe het moet.

Meningo- kokken

Een beetje beteuterd zat hij voor me, een jochie van net twee met koorts en een dikke wang. Zijn moeder keek me hoopvol aan, maar ik twijfelde vooral. Gelukkig stak mijn oudere collega zijn hoofd om de hoek, en binnen vijf seconden was het duidelijk: "Ah kijk eens, de bof!"

Met het succesvolle rijksvaccinatieprogramma verdwenen veel infectieziekten uit het straatbeeld en uit de spreekkamers. Maar juist in dat succes lijkt tegelijkertijd het gevaar te schuilen. De laatste maanden staan de media vol met discussies over vaccinaties. Helaas komen daar ook kwakzalvers aan het woord, die onder andere claimen dat de vaccinaties juist ziekten veroorzaken.

Het Dunning-Kruger-effect beschrijft het verschijnsel dat mensen die ergens het minst van weten, de expertise missen om dat te beseffen, en ook het besef missen dat anderen die expertise wel hebben. Deze zelfoverschaters vertrouwen voor informatie over vaccinaties meer op glossy's, Google of vrienden dan op wetenschappers, artsen en het RIVM. Uit onderzoek blijkt dat simpelweg zeggen dat deze mensen ongelijk hebben, niet helpt. De tenenkrommende gesprekken tussen leken en experts bij Pauw of RTL Late Night maken dat wel duidelijk, want: wie weinig weet, heeft een des te sterkere mening.

Maar wat helpt dan wel? Het vertrouwen vergroten in dokters en wetenschap biedt ten eerste enig perspectief. Deze maand startte een kinderarts op Twitter de hashtag #ikvaccineer met de stelling dat geen enkele kinderarts zijn kinderen niet vaccineert. Zij zien de zeldzame - maar vreselijke - complicaties van de infectieziekten waartegen we vaccineren nog steeds. Honderden artsen en anderen volgden zijn voorbeeld.

Ten tweede helpt goede informatie geven ook, zoals op www.deelditnietmetjevrienden.nl over meningokokkenziekte. Het type W maakte dit jaar al achttien dodelijke slachtoffers, meestal scholieren of studenten. Dat maakt enorme indruk, merk ik aan de dagelijkse vragen in de praktijk. Ik weet daarom zeker dat de aanstaande vaccinatiecampagne een hoge opkomst zal hebben. Als de samenleving het betreffende ziektebeeld nog kent, dan wordt het nut van vaccinatie gelukkig nog herkend.

Tegen het Dunning-Kruger-effect bestaat geen vaccinatie.

Jochen Cals is huisarts in Sittard en hoogleraar aan de vakgroep huisartsgeneeskunde

Prinsjesdag Extra bezuiniging van 19,5 miljoen op hoger onderwijs

Het hoger onderwijs moet volgend jaar 19,5 miljoen euro extra bezuinigen, blijkt uit de nieuwe Rijksbegroting. "Een klap in het gezicht van studenten en docenten."

"Studenten worden opnieuw in de kou gezet door het kabinet", zeggen studentenorganisaties ISO en LSVb in een gezamenlijk persbericht. "De bezuinigingen op het hoger onderwijs worden nog verder opgeschroefd."

Ook universiteitenvereniging VSNU is boos: "De verdubbeling van de bezuinigingen is een klap in het gezicht van studenten en docenten", zegt voorzitter Pieter Duisenberg in een eerste reactie. Met de nieuwe bezuiniging wil het ministerie een gat op de begroting dichten. Dat is ontstaan doordat er meer mensen gingen studeren en studenten sneller hun diploma behaalden dan gedacht. Het gat is weliswaar groter, maar er waren ook wat meevallers.

Het hoger onderwijs moest volgens eerdere plannen toch al 22 miljoen euro inleveren. Deze

omstreden 'doelmatigheidskorting' loopt op tot bijna 44 miljoen euro vanaf 2021, plus nog eens 5,9 miljoen euro op onderzoek.

Het hoger onderwijs zou er eigenlijk meer dan 200 miljoen euro bij krijgen dankzij de opbrengsten van het nieuwe leenstelsel: in 2015 is de basisbeurs afgeschaft en daar zouden universiteiten en hogescholen nu de vruchten van plukken. Dat gebeurt ook wel, maar de nieuwe bezuinigingen gaan ervan af.

Universiteitenvereniging VSNU hoopt dat de overheid de opbrengst van het nieuwe leenstelsel naar voren haalt en nu alvast aan het hoger onderwijs uitgeeft. Dat zou immers geen extra geld kosten, maar wel alvast tot meer middelen voor universiteiten en hogescholen leiden. Maar studentenorganisatie ISO ziet dat niet zitten. Dat zou een doekje voor het bloeden zijn, vindt ISO-voorzitter Tom van den Brink. "Er moet gewoon meer geld voor het hoger onderwijs komen."

HOP

Saurus groeit, Circumflex krimpt

Voor het tweede jaar op een rij haalt studentenroeivereniging Saurus meer nieuwe leden binnen: 152, waarvan maar liefst 58 internationale leden. In 2017 waren dit er nog respectievelijk 129 en 40. Circumflex doet het beduidend slechter dan vorig jaar. Ze werven 101 nieuwe studenten, veertien minder dan vorig jaar. Buitenlanders vertonen zich nauwelijks bij CF, dit jaar twee nieuwe, vorig jaar drie. Koko en Tragos deden het nagenoeg hetzelfde als vorig jaar. Saurusvoorzitter Jasper Keuning is erg tevreden. Het succes komt volgens hem door de combinatie van sport en het studentenverenigingsleven. "Extracurriculaire activiteiten worden belangrijker

en ook een sportieve levensstijl is steeds meer een issue voor studenten. Bij ons vind je dat beide." Ook de professionelere aanpak van de Inkom speelt een rol, zegt Keuning. "Intern zijn we alles beter aan het documenteren en we bereiden mentoren en leden beter voor. Als iemand bijvoorbeeld vraagt wie we zijn, wat zeg je dan?" Circumflexvoorzitter Daan ten Haaf heeft geen verklaring voor de daling van zijn vereniging. "Die aantallen kunnen jaarlijks variëren. We hebben tijdens de werving hetzelfde gedaan als eerdere jaren en alles is succesvol verlopen." Bij Tragos cirkelt het ledental rond de 120. Opvallend is de groei in het aantal nieuwe buitenlandse studenten: 15 in plaats van 6. Koko zit tot nu toe op 109 (vorig jaar 107) nieuwe inschrijvingen, waaronder 26 internationals. Bij hen is het nog 2,5 week mogelijk om je in te schrijven, dus dit kan nog stijgen.

Yuri Meesen

"We hopen op een respons van 60 procent"

Vervolg van pagina 1

Campagneposters

zij de faculteiten en servicecentra voorstellen om zogenoemde focusgroepen samen te stellen. Zijlstra: "We kijken met hen of ze de knelpunten herkennen en denken met hen na over mogelijke oplossingen." Uiteindelijk is het doel om het huidige algemene HR-beleid verder te ontwikkelen. Vugts: "We bieden straks drie leiderschapsleergangen aan vanuit het nieuwe Staff Career Center. De enquête gaat ons input geven voor de inhoud daarvan. Hetzelfde verhaal gaat op voor de jaargesprekken nieuwe stijl. Of de diversiteitsagenda."

De vijf hopen mede door een pr-campagne in de vorm van posters en mailberichten op een respons van 60 procent. Vugts: "Bij vorige tevredenheidsonderzoeken, die wij aankochten, was de respons tussen de 20 en 30 procent."

Riki Janssen

Laatste
nieuws op
www.observantonline.nl

On a mini-expedition to South Siberia

Imagine you, a researcher, are given a bag of money, unlimited time and personnel. What research would you do? Professor Wouter van Marken Lichtenbelt would travel to the Russian republic of Tuva to investigate how the people there deal with the extreme cold.

When he is at a birthday party and he tells people that he carries out research into thermoregulation - or to be more precise, the regulation of the body's temperature - he is told story after story. About how women always feel colder than men, about older people who constantly have the heating on 25 degrees, in short, about the indoor climate. "That makes up our daily surroundings today," says Van Marken Lichtenbelt, professor of Ecological Energetics and Health. "We spend most of our lives in buildings, so the question is: How do

"How do they deal with those extreme fluctuations? When does it still feel comfortable?"

we do this as healthily as possible?" Previous Maastricht research in offices showed that a stable temperature of 21 degrees is not ideal. "It is healthier to turn down the thermostat and in particular to vary the temperature: in shifts, for example by making it cooler in the mornings than in the afternoons,

but also in different rooms. Metabolism increases, sugar levels improve, and you burn more calories."

Another proven fact is that people can get used to 18 degrees, but what is the minimum? Van Marken Lichtenbelt would like to do a study in Tuva, a republic in South Siberia, which has been a part of Russia since the Second World War. "The inhabitants are cattle breeders so they spend a large part of the day outdoors. It is freezing cold there in the

winter, on average -32 degrees. At what temperature do they start to shiver? How high is their energy consumption? At the same time, they live in yurts where it is warm, comparable to igloos. How do they deal with those extreme fluctuations? When does it still feel comfortable?"

The latter is not unimportant, although Van Marken Lichtenbelt prefers the term 'pleasure' over 'comfort'. He wants to set up the indoor climate in such a way that it is healthy but that it is still pleasurable. Differences in temperature can play a role here. "Just think: if you are feeling cold, and you walk into a room with a fireplace, it feels great. This difference is pleasant, we also refer to this as alliesthesia. Anyway, there are of course limits to how pleasant or unpleasant you can make the indoor climate of your home." Something else to think about, is how to measure pleasure. "For that you need the help of psychologists. You can ask test subjects to fill out questionnaires. What is your experience? Another relevant aspect, certainly if you are carrying out research in offices, is what are the productivity effects. I think that a healthy and pleasant indoor temperature results in higher production and less absence through illness. Moreover, if you vary the temperature, you will save energy, which creates a sustainable environment for both people and the building."

The Tuva research is not as imaginary as you might think. Van Marken Lichtenbelt knows a colleague whose parents live in South Siberia. He already has a mini-expedition in mind, in which he would spend some time in the area. It isn't marked in his diary yet, but January 2020 would be a possibility.

Maurice Timmermans

In this series scientists talk about the research they would really like to carry out

 [Nederlandse versie op www.observantonline.nl](http://www.observantonline.nl)

Wishful Thinking

Wouter van Marken Lichtenbelt Photo: Joey Roberts

New Same Year, New Me

I recently found myself being invited to celebrate the Jewish New Year, which continues to be a novelty for me as someone who until very recently could not tell you the difference between *schvitzing* and *kvetching* (and if you have not taken the module 1.0 in Yiddish expressions, they refer to sweating and complaining respectively). It was during this celebration that one of my friends turned to me and said, 'welcome to 5779! A new year, new start... again.'

And this got me thinking, why are we so predisposed to consider a new year as an opportunity for a fresh start? Think about this for a moment, many people place huge emphasis on the great switch from 31st December to 1st January, all of a sudden feeling like a weight has been lifted, a new page turned, time to wake up to a new me. And then comes the tide of expectation, the dreaded New Year's Resolutions: you will become a fitness guru, learn to speak Amharic, write your biography, climb Everest, send a letter to your grandmother every month... and on they go.

Of course, I applaud the idea of this new start, an opportunity to stop and reflect, but what I don't understand is why we insist on concentrating it all in just one part of the year? Why not spread out your opportunities for reinvention throughout the year? There is nothing to say that at 4.30pm every Thursday you can't stop what you're doing, take a moment, and consider 4.31pm as the start of a new you. Of course, this may not be the most practical suggestion if you're at work or in school, but the point is the best time to reflect and think about all those things you want to do differently is right now, in this moment. Time is never on our side, it will always win. So don't wait until December 31st to look back on all the things you did or didn't accomplish and think to yourself, 'well there goes another year where I didn't learn to figure skate', do it now. Because remember, now is the only time we have.

Michael Stewart-Evans,
alumnus UNU-Merit

This column reflects the personal views of the author

New employee experience survey

Why do you (not) come to work with a spring in your step

Why do you (not) come to work with a spring in your step? We feel that the balance between private life and work is important: tell us how that is for you! The UM is international, but is it also inclusive? This is a small selection of questions from the new employee experience survey that will go online on Monday, 24 September. The results will be used to attune existing HR policies.

"The opening of the academic year was about sustainability," says Fred Zijlstra, professor of Work and Organisational Psychology and closely involved in the survey. "How can we live here and not deplete the earth. Our question is: how can we ensure that UM employees enjoy coming to work without becoming expended." The focus of the existing personnel policies is not on 'excellence' as it was years ago, but on "sustainable usability and inclusivity," director of Human Resources, Antoon Vugts, adds. He and Zijlstra developed the questionnaire together with diversity manager Constance Sommeroy, researcher Bram Fleuren and Andries de Grip, director of the Research Centre for Education and the Labour Market (ROA). It is the first time that for such a large-

scale HR survey use was made of expertise that was available in-house.

The questions are about work pressure, sense of belonging (inclusivity), mobility, leadership, feeling safe, possibility of learning, career planning, vitality, how 'family-friendly the UM is', et cetera. "All issues that are important to sustainable employability," says Vugts. "Continuing to learn, development and mobility are important." Some questions encourage participants to think about others, says diversity manager Sommeroy: "What do you think, is the UM a good employer for non-Dutch people? Non-Limburg people? People with a different (other than Christian) religious background?" Other questions address the employees directly, says Vugts. "Suppose someone says that he or she has not had a performance interview in years. We then ask: what did you do yourself to make this discussible?" At the end of the employee experience survey, "there is another door," says Zijlstra. "Behind that door we ask very personal questions - participation is voluntary - but we urge everyone to also complete this last part. The thing is that we want to know if there is a connection between the answers and belonging to a certain minority group. Does it make a difference if

you are Muslim, gay, have a certain skin colour or are a single parent? Maybe a certain group feels less safe or less accepted, then we can adapt our policies to that." He emphasises that the answers are "absolutely anonymous and cannot be traced back to individuals". On the basis of the results, the researchers want to propose that faculties and service centres set up so-called focus groups. Zijlstra: "Together with them, we can see if they recognise the bottlenecks and we work with them on finding possible solutions." Ultimately it is our aim to further develop the present general HR policies. Vugts: "We plan on offering three leadership courses at the new Staff Career Center. The survey will provide us with input for the content of this course. The same goes for the new-style annual interviews. Or the diversity agenda." The five researchers hope that a PR campaign in the form of posters and e-mail messages will result in a response rate of 60 per cent. Vugts: "With previous satisfaction surveys, which we bought from third parties, the response rate was between 20 and 30 per cent."

Riki Janssen

Merger study associations Fasos

The study associations Orakel and European Studies Association (ESA) at Fasos have merged into SoFasos as of this academic year. ESA organized crash courses for the study subjects, exam trainings, events and excursions for students of the bachelor European Studies. Orakel did the same for Arts and Culture

students. "SoFasos does exactly the same, but for all the Fasos students", says president Xander Creed. "That's more efficient and now the students break out of the bubble of their field of study."

The merger is a solution primarily for exchange and premaster students, says Creed. Officially,

they don't belong to one of the two bachelor programs and therefore they weren't able to register for the associations before. "Now we even invite them to become active in one of our commissions."

YM

Still from the Treaty, ciao! youtube video

Young European Federalists make own version of *Bella Ciao*

Bella Ciao – thanks to the Netflix series *La Casa de Papel*, this very old song was the summer hit of 2018. Since there are no copyrights to the song, hundreds of different versions have been made all over Europe. The Young European Federalists Maastricht – amongst them many students – decided to make their own version: *Treaty, ciao!*

'Treaty' refers to the Maastricht Treaty, which was signed in 1992 and established the European Union. "We are not saying goodbye to it, but we think not enough has been achieved since then," says Thilo Buchholz, president of

YEF Maastricht, initiator of the project and UCM student. "Originally it's an anti-fascist song, written by Altiero Spinelli, one of the founding fathers of the European Union. Of course, no one cares about that on the dance floor, but I wanted to refer to the origins of the song by combining entertainment with a political message."

YEF strives for a more transparent Europe with stronger rights for its citizens. "We believe that we need a European constitution for that, more direct elections, a more independent European Court. The EU as it is today, is too complicated – you have to study

it to be able to understand it."

The students recorded the song last summer and also made a video clip that can be seen on YouTube. "The responses have been more positive than I thought. People are not just entertained, they also appreciate the message," says Buchholz, who took on the role of lead singer. "Not because I have the best voice, but because I can live with the embarrassment the best," he laughs. "We decided that not being able to sing beautifully shouldn't stop us from making this."

Cleo Freriks

(Wo) man at work: Pool attendant at Geusselt swimming pool

Teun Verhagen Photo: Joey Roberts

Teun Verhagen (19 years old, second-year student of Fiscal Law) works 18 – 20 hours per week, more during the summer months and earns €10,34 per hour.

“You wouldn’t believe how often children are not wearing armbands”

Let’s get straight to the point: pool attendant Teun Verhagen has never had to dive into the water to save anyone. “I did throw a line to someone once. A small boy jumped from the high diving board. After he had hit the water, he couldn’t keep his head up. I immediately got the line, it’s like a reflex. Even though every pool attendant does things differently: one would grab the hook, another gets the line and a third one would dive in.” It’s Sunday morning, so it is still quiet in the Geusselt swimming pool. Verhagen opens the door to the recreation section, picks up a couple of watering cans and fills them with disinfectant. “The floor must be kept clean – that is part of my job.” In the meantime, his colleague puts on some music. “We have had Tunify for about a month now – it’s a type of Spotify for public areas. Before that, we had to play the same numbers over and over, because of copyright reasons. Now we can adapt to the group: for example, play children’s songs during family swimming hours.” The most difficult part, Verhagen feels, is to remain focused even after six hours. “Certainly in the care pool, a small area where the

water is 33 degrees, or if the sun is shining on the recreational pool.” Another challenge is the break roster. That is strictly planned – after all there always has to be a sufficient number of supervisors at the edge of the pool. “You can’t just walk away. If we have a first-aid emergency, the whole roster is messed up.” The first parents with children have arrived and have already dived into the water – not literally though, because you are only allowed to do that at a depth of 1 metre 43 and the water here is only 1 metre 40 deep. Verhagen takes up his position between the paddling pool and the swimming pool, one foot on the edge. “From this position, I can see most of the pool, but there are quite a few blind spots here, which is why there are always two of us.” He spots parents with a child not wearing armbands. “You wouldn’t believe how often that happens.” It is allowed in the paddling pool, but not in a proper swimming pool. “Actually, I would like to see it in the paddling pool too. We only have to be looking the other way for a moment and a child could run to the deep end and jump in. But that’s the policy here.” He hands the parents a baby-floating device

– a swimming ring with a seat in the centre. “We have a few of those. We don’t lend out ordinary armbands, if it is very busy, you can’t remember whom you have lent them to.” The baby is immediately put into the ring. “People react in very different ways. Some are quick to understand and are happy that you point it out to them, others feel that it is up to them whether their children wear armbands or not.” If the pool attendants have any doubt as to whether a child has a swimming diploma or not, they are extra vigilant. “You can tell by the way they jump into the water whether they can swim or not. If we are not sure, we do a swimming test: swim to the other side of the pool and back.” How can you actually tell if someone is drowning? “There are different ways. Sometimes a person goes under time and again and you see the panic in their eyes. Older people can sometimes become exhausted halfway across the pool. Someone who has a cramp can sink to the bottom. Or what also often happens: a child jumps into the water in a certain way and you suddenly see two armbands floating. They have flown off. A baby-floating

device can topple, if parents turn away for a brief moment.” Except for the odd difficult visitor, Verhagen finds the contact with people the best part of his job. “I have been working here for more than a year now and I have gotten to know a lot of the regular guests.” He points to a woman who is practising her breaststroke. “That lady, for example, comes every week, she is also taking swimming lessons for adults and is very motivated.” Does he himself ever get to swim? “Sometimes, I often work during the hours when people swim laps. And we are allowed to swim free of charge, but we can’t just dive in. It also applies to us that there must always be someone in attendance.”

Cleo Freriks

This is a series about student jobs.
Do you also have a special or funny student job?
Please let us know:
wendy.degens@maastrichtuniversity.nl

 Nederlandse versie op
www.observantonline.nl

The Battle of the Bakeries

Eating with Eichholtz

German students in the Netherlands are homesick for two things: *Mutti und Brot*. The German bread they grew up with has texture, crusts, and distinctive flavours. By comparison, Dutch bread resembles 'cotton wool' and it all tastes about the same. This is especially true for supermarket bread, but most bakeries don't fare much better.

It's not just students who despise our Dutch 'cotton-pad bread'. My German colleague Thomas Post has been living in the Netherlands for nine years. When I ask him how often he eats bread here, his answer is clear: "Never." Over time, he has adopted a diet consisting of a breakfast of muesli and fruit, a hot lunch at the university restaurant, and a hot dinner at home. On holidays he eats German bread and enjoys it twice as much.

Fortunately, there are two bakeries in Maastricht that do get it right. Thomas Post and I went to Le Salonard (Sint Pieterstraat, Rechtstraat) and Koos (Plein 1992) to taste their breads.

Originally a restaurant, Le Salonard gradually turned into a shop selling wine, cheese and bread. Their range of bread is modest, but delicious. They don't use yeast. Their multigrain and whole-wheat breads are truly great and stay fresh for days. Both are almost even better when toasted or used for cheese toasties. Le Salonard sells nut-and-fig bread and raisin-fennel bread that goes beautifully with French cheese. Their spelt bread is delicious, but it goes stale quickly.

Le Salonard's only weak point is their undercooked white *pain de campagne*. It's a little pale and its crust isn't very crispy. The solution is to pop it into your own oven at 220 degrees for another ten minutes. Top a piece with peanut butter or aged cheese and you're in for a treat. Still, it's a bit odd that a €3.50 loaf has to be finished baking at home.

We tested a few slices of bread. Thomas was particularly happy with Le Salonard's whole-wheat bread. The taste of their rye bread was a little too pronounced for his liking. While it would go well with strong-flavoured cheese, liverwurst would be completely overpowered by it.

The eye-catcher at bakery Koos is their magnum opus 'Kobus'. A whole-wheat bread the size of a wagon wheel, Kobus has a delicious crust and a mild sourdough flavour. It pairs phenomenally well with mature cheese and cheese toasties made with this bread are large enough to feed a whole family. If you want to impress your guests while hosting a dinner

party, use a loaf of Kobus as a dining table centrepiece.

We tasted three breads that most closely resembled *Schwarzbrot* from Berlin, the city where Thomas was born and raised. The first bread we tried here was the best bread of the day: their brown *pain de campagne*. It has an incredibly nice and tasty crust and just the right amount of moistness inside. The texture is fantastic and not too grainy. And although it's a sourdough, its taste isn't particularly sour at all, which means it can be combined with a wide variety of spreads and toppings. Thomas also enjoyed their wheat desem and Neubourg whole-wheat. We finished our bread tour by visiting De Bisschopsmolen, the oldest business in Maastricht. The associated baker has developed an excellent reputation, partly owing to the enthusiastic support of professional cyclists from the region (well-known Dutch road bicycle racer Tom Dumoulin buys his bread here). Indeed, they sell good bread. My German one-man taste panel was much less enthusiastic about De Bisschopsmolen than he was about Le Salonard and Koos, though. The breads we tested here had good crusts, but failed when it came to interior. They were quite tasty, but a little dry and especially rather grainy. They didn't quite measure up to the breads we tasted at Le Salonard and Koos.

The major disadvantage of these two top-quality bakeries is the price of their goods. Both are (very) expensive; at Koos, too, one loaf of bread will easily cost you three to four euros. This makes sense: you get the quality you pay for. But this can be a problem if you're living on a student budget. Le Salonard came up with a good solution. Students get a 50 per cent discount on leftover loaves between 5.30 PM and closing time at 6 PM. True bread for the price of supermarket bread – what more could anyone ask for?

Piet Eichholtz

Every three weeks, Professor Piet Eichholtz (Professor of Finance at SBE) trawls the streets of Maastricht in search of good food with a student or colleague and reports on his findings here

Thomas Post, on the left, and Piet Eichholtz Photo: Loraine Bodewes

Hij heeft de 'pensioenverplichtende' leeftijd - zo noemt hij dat - bereikt, zijn recente onderzoek en zijn afscheidsrede gingen over ouderen, vooral oudere consumenten, en hij wil ook nog wel wat kwijt over de huidige generatie studenten. Is prof. Hans Kasper een oude mopperpot geworden? Het tegendeel is waar. Bij hem draait het om nieuwe perspectieven. En om het koesteren van talent.

'James Bond van SBE' vertrekt

Foto: archief Hans Kasper

Ja, ook het zijne. Dat hij nu als hoogleraar marketing moet stoppen louter en alleen omdat hij 66 is geworden; hij ziet de noodzaak niet. "Ik wilde graag nog een paar dingen blijven doen maar de universiteit wil dat niet. *Schluss* is *schluss* hier. Nee, ze hebben geen goed ouderenbeleid. Er gaan nu steeds meer mensen met pensioen; men moet zich realiseren wat voor talent daarmee vertrekt. Ongebruikt talent. We hebben hier nu een personeelsconsulent bij de School of Business and Economics, die komt van de FHML, de Faculty of Health, Medicine and Life sciences. En hij zegt: 'Je kunt zien dat de SBE nog niet zo lang met dit bijltje hakt. De kennis, ervaring, het netwerk van mensen, dat verdwijnt allemaal. Bij de FHML bieden ze veel

meer mogelijkheden om dat in huis te houden.' Wij ouderen kunnen van nut zijn. Als er ergens iets aan de hand is, er dingen opgelost moeten worden, of invallen bij onderwijsgroepen. We kunnen een bemiddelende rol spelen, of netwerken in stand houden, ook internationaal. Ik zou dat voor een redelijke vergoeding willen doen, veel minder dan mijn salaris was, maar voor niets gaat alleen de zon op; van mensen die er iets voor krijgen kun je kwaliteit eisen, en er spreekt ook enige waardering uit." Wat had hij willen doen? Nou, bijvoorbeeld samen met zijn collega Bas van Diepen nog een paar jaar de internationale *case competition* blijven begeleiden. Groepjes van de beste bachelorstudenten die managementvraagstuk-

ken moeten oplossen in een wedstrijd met andere internationale teams.

Hittepetitje

In plaats daarvan gaat hij verder met zijn eigen bedrijf, *Silverbrains*. Advies en onderzoek rond de oudere consument, de 50-plussers. Die, zo constateert Kasper, consequent verkeerd worden benaderd. "Bedrijven gaan ervan uit dat jongere en oudere consumenten hetzelfde zijn. Zo van: ze kopen allemaal koffie. Maar bij die groepen spelen heel andere overwegingen. Ze koesteren ook andere waarden, vinden andere dingen belangrijk. Op marketingafdelingen zitten vaak jongeren die zich niet in de doelgroep verplaatsen. Of ze proberen dat wel maar slaan de plank volledig mis, zoals die telecomprovider die met grote telefoons met grote knoppen op de markt kwam. Makkelijk voor de oudjes. Maar geen oudere die zich daarmee wenste te vertonen. Het werkte het stigma van 'oud, ziek en zielig' alleen maar in de hand. Weten wat de klant wil, dat is het wezen van marketing, en dat weten ze dus niet." Maar het gaat langzaam beter. In de kledingbranche bijvoorbeeld. "Valt het je niet op dat daar vaker wat ouder personeel staat? Oudere klanten vinden dat prettig. Zelf hoef ik ook niet, als ik een pak wil kopen, geholpen te worden door een hittepetit met een broek met gaten." De focus op ouderen ontwikkelde Kasper zo'n jaar of tien geleden. Als directeur van het Economisch en Technologisch Instituut Limburg, Etil, constateerde hij dat er in deze provincie relatief steeds meer 50-plussers waren maar dat die groep door het marketingvak vergeten was. "En ik zet graag nieuwe dingen op de rails."

Terug doen

Etil is een verhaal apart. Opgericht als denktank in de crisis van de jaren dertig, bedoeld om de Limburgse economie er weer bovenop te helpen. Men deed er veel beleidsvoorbereidend onderzoek voor de provincie, die ook de meerderheid van de aandelen bezat. Maar de kosten overstegen steeds meer de baten, de provincie wilde er in de loop van de jaren negentig vanaf. De universiteit bood aan om de zaak over te nemen. "Karl Dittrich, destijds voorzitter van het college van bestuur, vond dat we iets terug moesten doen voor de regio, ook in de vorm van toegepast onderzoek, en vroeg mij halverwege de jaren '90 om het te leiden. Ik had in Amsterdam een soortgelijk instituut gerund." Kasper heeft twee reorganisaties moeten doorvoeren, "het was te groot, we zijn van twintig naar twaalf mensen gegaan. Dat zijn ingrijpende processen." Etil was ondergebracht bij de UM-Holding, die 100 procent eigenaar was. Tot 2011, Holding-directeur Jan Cobbenhagen verkocht het instituut aan een Heerlens managementbureau. Buiten directeur Kasper om. "Ik werd geconfronteerd met een al getekende intentieverklaring. Ja, natuurlijk was ik boos, maar ik had het te accepteren. Jan Cobbenhagen vond overleg met mij blijkbaar niet opportuun."

Maar Kasper vertrok niet, "het werk - ik besteedde er 60 procent van mijn tijd aan - was leuk, en ik wilde ook blijven voor de toekomst van het bedrijf, voor de werknemers en hun gezinnen."

Netjes in het pak

Het is die kant van zijn persoonlijkheid, de aandacht voor mensen, die rector Rianne Letschert naar voren haalde tijdens haar toespraak bij het afscheid. Hij citeert het met instemming: "Ze had mensen over mij gesproken en die zeiden: 'Hans geeft mensen de ruimte om te groeien.' Ik vind dat belangrijk, eruit halen wat erin zit, veel vrijheid geven. Ze zei ook nog iets over mijn

pakken trouwens."

Dat zei ze zeker, ze had het zelfs over zijn "James Bond-imago, altijd netjes in het pak", blijkt bij raadpleging van haar tekst. Kasper vindt dat inderdaad belangrijk maar constateert dat hij daar binnen de facultaire staf nogal alleen in staat. "Studenten zeggen: 'U ziet er tenminste uit als een echte hoogleraar', en een paar jaar terug waren er wat Duitse aio's die het wel mooi vonden, die pakken, en een *Classy Friday*, of een *Dressed-up Friday* organiseerden. Nou, dan is het al gauw: 'moet je naar een begrafenis?' Dat was dus eenmalig. Maar mij irriteert het als ik hoogleraren zie die in korte broek, of in een spijkerbroek met gaten, met een T-shirt en op teenslippers door het gebouw lopen. Ik ben niet statusgevoelig maar je hebt wel een voorbeeldfunctie als hoogleraar, als docent. Laatst was er een afstudeersessie waar de studenten en hun familie keurig in het pak verschenen en de docent een praatje hield in T-shirt en korte broek. Dat kun je toch niet maken?"

Nooit decaan

Als hij ooit decaan was geworden, zegt hij, "had ik erop gelet". Maar decaan werd hij niet, ofschoon hij een van de bouwers van de faculteit is, sinds '85 al. Waarom niet? "Ik ben wel eens gepolst maar ze vonden me blijkbaar toch niet geschikt. Of ik het erg vond? Een béetje erg wel, ja. De reden is nooit expliciet genoemd. Misschien was het omdat ik een te sterke focus op onderwijs leg. Als voorzitter van de onderwijscommissie heb ik het met mensen aan de stok gehad, ik sprak ze erop aan dat ze betere tutores moesten leveren bijvoorbeeld. Of dat de kwaliteit van het blok beter moest. Tja, je moet tegenwoordig alles kunnen zeggen maar als je dat dan doet, gaan ze steigeren."

Hij is een groot voorstander van het kleinschalige pgo en vooral ook van de bijbehorende doctrine dat een probleem vanuit verschillende vakgebieden benaderd moet worden. Alleen is dat laatste in de loop der tijd ondergesneeuwd bij de SBE, "de inhoud is veel te vakspecifiek geworden. Gelukkig zie ik nu weer planningsgroepen waar mensen uit verschillende vakgebieden in zitten". En er moet hem nog meer van het hart over het huidige universitaire bedrijf. Over de werkdruk op de staf bijvoorbeeld. "We zijn nu *lean and mean*, maar onverwachte zaken kun je amper opvangen."

Minder studenten

En de druk op studenten vanwege het bindend studieadvies? "Die eisen moet je vooral niet verlagen, zoals de minister nu zegt. Een krankzinnig idee, geef de studenten dan maar meteen in de eerste week hun eindexamen! De SBE zit nu op 47 verplichte studiepunten, dat was ooit lager en dat gaf veel problemen in het tweede jaar. Te weinig kennis om het te kunnen volgen, en dan ook het tweede jaar niet kunnen halen. Dus laat het maar een stok achter de deur zijn, dat BSA. Als ik zie hoeveel tijd studenten op *social media* zitten en elkaar opjutten met van alles en nog wat, dan denk ik: besteed die tijd maar aan je studie. Ik vind ook dat de studie zwaarder moet worden, meer kwaliteit moet hebben. De aantallen eerstejaars die hier binnenkomen, 700 bij Internationaal Business nu, dat is veel te veel. Kijk, we doen extra dingen voor de beste studenten, Marble, het honoursprogramma, de case competition; wat ze daar leren en de aandacht die ze krijgen, dat zou standaard moeten zijn. Voor alle studenten, maar dan wel minder, 300 is beter. En als de faculteit moet groeien, doe dat dan maar via nieuwe opleidingen zoals *emerging markets*, maar maak die ook niet te groot."

“
Wie de moeite neemt
om de taal van de
ander te spreken,
steekt eigenlijk een
hand uit
”

*Dr. Lou Spronck-
lezing door
Martin Paul*

Hij groeide op in Saarland, op een steenworp afstand van de grens. De taal van zijn Franse burens kreeg hij met de paplepel ingegoten. ‘De Nederlander’ leerde hij kennen door te kijken naar de shows van Rudi Carrell. “Zeker toen de naoorlogse wonden nog betrekkelijk vers waren, leek iemand als Carrell ons Duitsers duidelijk te maken dat lang niet alle Nederlanders nog boos op ons waren”, vertelde prof. Martin Paul vorige week donderdag aan een goed gevulde Turnzaal aan de Grote Gracht.

Martin Paul, voorzitter van het college van bestuur, hield daar de tweede Dr. Lou Spronck-lezing. In het Nederlands. De titel ‘De grenzen van mijn taal zijn de grenzen van mijn wereld’ ontleende hij aan de filosoof Ludwig Wittgenstein. De lezing is een eerbetoon aan de vroegere rector van het Maastrichtse Jean d’Arc College en diens publicaties over de Limburgse taal en cultuur. De televisie heeft veel mensen bijeengebracht, zo hield Paul zijn gehoor (gemiddelde leeftijd 50 plus) voor. Hijzelf leerde ‘de Nederlander’ zo kennen, generaties Limburgers van voor 1980 leerden omgekeerd heel behoorlijk Duits met behulp van de Duitse tv waar nasynchroniseren normaal was. Tarzan, Old Shatterhand, Winnetou en John Wayne, allemaal spraken ze Duits. “We namen elkaar waar, er bestond een zekere interesse voor het nabije buitenland. De laatste jaren - zeker met de komst van de commerciële televisie - is die waarneming via de populaire cultuur enigszins gestagneerd. En zo ontstaat de paradoxale situatie dat met het opengaan van de Europese binnengrenzen onze kennis van de taal van onze directe buurlanden is afgenomen.”

Nederigheid

Paul werd een jaar geleden al uitgenodigd voor deze lezing, vertelde Leonie Cornips, hoogleraar taalcultuur in Limburg en initiatiefnemer van de lezing, vooraf. Hij zei ja, niet wetende dat juist de discussie over taal zo “spannend” (Cornips) zou worden in de academische wereld. Met als voorlopig sluitstuk het kort geding dat Beter Onderwijs Nederland (BON) - in de strijd tegen de verengelsing van het hoger onderwijs - vlak voor de zomer aanspande tegen de Maastrichtse en Twentse universiteiten. BON verloor. “Wie zich verdiept in een andere taal, vergroot zijn wereld”, ging Paul verder. Inmiddels spreekt hij vier talen: Duits, Frans, Engels en Nederlands. En Saarländs. Soms is het leren spreken van een vreemde taal een “overlevingsstrategie”. Wie kan zich in de academische wereld bijvoorbeeld nog zonder Engels staande houden? Het is ook een daad van respect en biedt de mogelijkheid tot vriendschap. “Wie de moeite neemt om de taal van de ander te spreken, steekt eigenlijk een hand uit. Het is een daad van medemenselijkheid, van gevoel.” Een taal leren is ook “heel erg leuk” en een “noodzakelijke les in

nederigheid”, vindt Paul die naar eigen zeggen meer dan eens werd betrappt op een “hilarische blunder”.

Accent

Wat Paul betreft hoeft men een taal niet perfect te kennen. Hij is een pragmaticus, het gaat erom dat mensen elkaar begrijpen. “Als het werkt, werkt het.” Een accent is geen bezwaar, zolang je maar verstaanbaar bent. Grinnikend: “Als ik me zou schamen om mijn accent, zou ik waarschijnlijk geen enkele taal meer durven spreken.”

Koude Oorlog

Aan het einde van zijn lezing ging het “kind van de Koude Oorlog”, zoals hij zichzelf noemt, in op de huidige verwarrende tijden. Leken de bomen na de val de Muur en het einde van de Koude Oorlog tot aan de hemel te groeien en was oorlog ver weg, nu volgen crises (bankencrisis, milieucrisis, vluchtelingencrisis) elkaar in hoog tempo op. Toch is hij niet pessimistisch. “Ik geloof in de kracht van Europa. We hebben veel aan Europa te danken, dat lijken we wel-

eens te vergeten. Ga naar Margraten, naar Henri Chapelle, en je weet hoe gelukkig we mogen zijn dat we vrede kennen in onze landen en in onze tijd.”

Meer dan ooit vraagt deze tijd om mensen die willen blijven leren, hun horizon willen verbreden, een hand willen uitsteken naar de ander, die vriendschap en vrede nastreven. De universiteit, die midden in de samenleving hoort te staan en de leiders van de toekomst klaarstoomt, speelt hierin zeker een belangrijke rol, aldus de voorzitter. Om te eindigen - “het gaat vandaag om taal en de daarmee samenhangende vriendschap” - met vier regels uit een bekend Maastrichts liedje: *Mestreech is neet breid meh Mestreech dat is laank. Mestreech is de stad vaan de Gezèlle vaan de Zaank. Niks is te lestig en niks is te zwoer, want vruntsjap dat is noe zjus de krach vaan 't koer.*

Hij waagde zich niet aan een gezongen uitvoering.

Riki Janssen

Foto's: Observant

Links Thomas Post, rechts Piet Eichholtz Foto: Loraine Bodewes

Ons dagelijks brood

Eichholtz gaat eten

Het heimwee van de Duitse student bestaat uit *Mutti und Brot*. Het Duitse brood waar ze sinds hun kindertijd aan gewend zijn, heeft structuur, korst, uitgesproken smaakverschillen. Wij in Nederland hebben ‘watten’ en alles smaakt ongeveer hetzelfde. Dat geldt vooral voor het brood uit de supermarkt, maar de meeste bakkers doen het niet veel beter.

De afkeer van ons ‘wattenbrood’ beperkt zich niet tot studenten. Mijn Duitse collega Thomas Post woont al negen jaar in Nederland. Op mijn vraag hoe vaak hij hier brood eet, is zijn antwoord duidelijk: “Nooit.” Hij is langzamerhand overgestapt op een dieet dat bestaat uit ontbijt met fruit en muesli, warme lunch in de mensa en warm eten ‘s avonds thuis. In de vakanties eet hij Duits brood en daar geniet hij dan dubbel van.

Gelukkig zijn er twee bakkers in Maastricht die het wel snappen. Thomas Post en ik gaan brood testen bij Le Salonard (Sint Pieterstraat, Rechtstraat) en Koos (Plein 1992).

Le Salonard is begonnen als restaurant en is langzamerhand een brood-, kaas- en wijnwinkel geworden. Ze hebben een klein maar heel lekker brood assortiment. Gist komt er niet aan te pas. Hun meergranen en volkorenbroden zijn echt geweldig en blijven dagenlang goed. Geroosterd of als tosti zijn ze bijna nog lekkerder dan vers. Ze hebben noten-vijgenbrood en krenten-venkelbrood dat prachtig combineert met Franse kaas. Het speltbrood is heerlijk, maar droogt snel uit.

Het enige zwakke punt van Le Salonard is dat hun witte pain de campagne niet goed is afgebakken. Het is een beetje bleekjes en de korst knappert niet lekker. De oplossing is om het thuis nog tien minuten op 220 graden in de oven te zetten. Als je het dan met pinda-kaas besmeert of met oude kaas belegt, krijg je iets heel erg fijns in de mond. Maar het blijft natuurlijk een beetje gek dat je een broodje van €3,50 thuis nog moet afbakken.

We testen een paar boterhammen en Thomas is vooral gelukkig met het volkorenbrood. Het roggebrood heeft een iets te uitgesproken smaak naar zijn zin. Lekker met een sterk smakende kaas, maar leverworst zou helemaal wegvallen. Bij bakker Koos valt ten eerste zijn magnum opus op: de Kobus. Dat is een volkorenbrood zo groot als een wagenwiel. Heerlijke korst en lichtzurige desemsmaak. Vers met beleggen kaas fenomenaal en je kan er tosti's van maken die groot genoeg zijn om een heel gezin te voeden. Als je indruk wil maken bij een feestelijk diner

thuis, leg dan een Kobus midden op tafel.

We proeven drie broden die zo veel mogelijk op het Berlijnse Schwarzbrot lijken – Thomas is geboren en getogen in Berlijn. De eerste was meteen de beste van onze gehele broodtour: hun bruine pain de campagne. Het heeft een bijzonder mooie en lekkere korst en exact de juiste klefheid aan de binnenkant. Het heeft een fantastisch mondgevoel en het is niet korrelig. En hoewel het een zuurdesembrood is, is er nauwelijks sprake van een zure smaak, zodat het met een breed palet aan beleg te combineren valt. Thomas werd ook blij van de tarwedese en het Neubourg-volkoren.

Om het rondje compleet te maken gingen we ook naar de Bisschopsmolen, het oudste bedrijf van Maastricht. De bijbehorende bakker heeft onder andere door de enthousiaste steun van de wielrenners uit de regio – Tom Dumoulin koopt er zijn brood – een zeer goede reputatie gekregen. En inderdaad verkopen ze lekker brood. Maar mijn Duitse mini-jury is toch veel minder enthousiast dan bij Le Salonard en Koos: de broden die we testen zijn goed qua korst, maar vallen door de mand in het binnenwerk. Best lekker, maar een beetje droog en vooral nogal korrelig. Een klasse minder.

Het grote nadeel van de twee super-bakkers is de prijs van hun waar. Ze zijn allebei (ook bij Koos betaal je al snel drie tot vier euro) aan de (zeer) dure kant.

Dat is natuurlijk logisch: je krijgt topkwaliteit en daar moet je voor betalen. Maar met een studentenbudget is dat een probleem. Bij Le Salonard hebben ze daar een goede oplossing voor. Tussen 17.30 en sluitingstijd 18 uur krijgen studenten 50 procent korting op het overgebleven brood. Dan krijg je echt brood voor de prijs van supermarktbrood. Kan het leven mooier?

Piet Eichholtz

Dit is een driewekelijkse serie waarin prof. Piet Eichholtz (hoogleraar Finance aan de SBE) de stad rondstruimt met een student of collega op zoek naar lekker eten

De opleidingen in het hoger onderwijs hebben er een potje van gemaakt. Zij mogen zelf bepalen met hoeveel studiepunten een student de sprong mag maken naar het tweede jaar. De ene legt de grens op veertig van de maximaal te behalen zestig punten, een andere op 45 en zelfs de eis van zestig punten komt voor.

Opleidingen die een BSA hanteren, moeten ongeschikte studenten uit de studie verwijderen. Want daar gaat het bsa over. Het gaat *niet*, zoals Bert van der Zwaan [voormalig rector van de Universiteit Utrecht] laatst in *NRC* betoogde, om de geschikten te selecteren, maar om de ongeschikte studenten te verwijderen. De Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW) is daar in Artikel 7.8b (3) duidelijk over. Het College van Beroep voor het Hoger Onderwijs, een soort hoger beroepsorgaan in Den Haag waar studenten in beroep gaan wanneer zij op hun eigen universiteit geen gelijk hebben gekregen, heeft dat recentelijk nog bevestigd en dwingend uitgesproken dat opleidingen niet aan *cherry picking* mogen doen. Dus niet de beste studenten alsnog toegang verlenen tot het tweede jaar. Opleidingen moeten een met redenen omkleed besluit nemen en beargumenteren waarom een student ongeschikt is. Omdat dit een zeer moeilijke opdracht is, hebben opleidingen het zich gemakkelijk gemaakt door eenvoudigweg het aantal studiepunten te nemen dat een student heeft behaald als maat voor de ongeschiktheid. Is dit aantal lager dan een bepaalde grens, dan is de student volgens hen ongeschikt.

Opleidingen kiezen voor een puntenaantal omdat dat simpel is, maar vanzelfsprekend is dit niet. Ze mogen de selectieprocedure ook baseren op bijvoorbeeld het aantal behaalde kernvakken. Dat is in ieder geval zinvoller dan selecteren op behaalde studiepunten, want die kunnen zijn verkregen voor vakken die er in de rest van de studie niet toe doen.

Beroepszaken

Een niet-systematische inventarisatie, uitgevoerd in het kader van mijn komende proefschrift, toont dat opleidingen niet alleen verschillen in het aantal noodzakelijke punten, maar ook dat het aantal beroepszaken dat studenten aanspannen tegen de afwijzing, zeer fors is, zeker tientallen en misschien wel honderden per jaar.

Op het eerste oog lijkt een beroep een hopeloze zaak voor studenten. Je hebt een

voldoende aantal punten behaalt, of niet. Maar opleidingen staan niet zeker in hun schoenen. Er zijn talloze uitzonderingen die te maken hebben met persoonlijke omstandigheden. Daar moeten de opleidingen rekening mee houden. Er zit dus rek in. Studenten ruiken dat en verwerpen zich tegen de in hun ogen onterechte verwijdering. Zo ontstaan juridisch geschillen die zowel studenten als opleidingen zeeën van tijd kosten. En die kunnen beter aan andere zaken worden besteed, zeker wanneer je weet dat studenten het overgrote deel van de beroepszaken verliezen.

Beste BSA-norm: 60 studiepunten

Eindelijk heeft minister Van Engelshoven (OCW) ingegrepen in het bindend studieadvies (BSA). Studenten moeten minstens veertig studiepunten halen. Alleen heeft de minister voor de slechtste oplossing gekozen, vindt voormalig UM-onderwijskundige Henk van Berkel.

Studieachterstand

De minister verklaarde onlangs dat veertig punten voldoende is voor toelating tot het tweede jaar. Dat is een soort compromis. Een student mag in het eerste jaar niet al te stressvol geraken, maar moet toch wat hebben uitgevoerd. Een Hollandse compromis is niet te bedenken. De minister gooit twee ongelijksoortige grootheden in de toverhoed, schudt ermee en voilà, de uitkomst is veertig punten. Daarmee kiest de minister voor de slechtste oplossing. Het behoeft immers geen enkel betoog dat eerstejaars zich gaan richten op

die norm. Zodra ze de veertig punten binnen hebben, gaan ze achteroverleunen. Iedereen blij. De student uiteraard, maar ook zijn ouders die trots zijn dat hun zoon of dochter het gaat redden, en de opleiding die denkt dat ze heeft bijgedragen aan de verhoging van het numeriek rendement.

De werkelijkheid zal echter totaal anders zijn. De student begint met een achterstand van twintig punten aan het tweede jaar. De onderwijskunde heeft weinig wetmatigheden, maar een ervan is dat je eenmaal opgelopen achterstand nooit meer inhaalt. De onderwijs-programmering laat dat eenvoudigweg niet toe.

Het is in feite nog erger: de studieachterstand wordt groter in de loop van de studie jaren. Studenten zullen proberen toch hun vakken van het jaar eerder te halen door bijvoorbeeld meerdere tentamens in de tentamenweek af te leggen. De voorbereiding van de andere tentamens komt daardoor in de knel, met als gevolg: voor meer vakken een onvoldoende. Je hoeft geen helderziende te zijn om te concluderen dat de maatregel van de minister leidt tot meer studievertraging.

Hele gedoe

Is er dan een andere oplossing? Jawel. Het klinkt paradoxaal, maar de oplossing ligt bij het verhogen van de norm naar zestig punten. Aan onder andere de Erasmus Universiteit Rotterdam zijn daar positieve ervaringen mee opgedaan. De opleiding verlangt van studenten dat zij alle toetsen afleggen maar, en dat is cruciaal, verlangt niet dat alle vakken een voldoende moeten zijn. Hierbij kunnen studenten onvoldoendes compenseren met andere studieresultaten. We kennen dat systeem allemaal van de middelbare school, waar studieprestaties in samenhang worden gezien. Opleidingen zouden ook kunnen overwegen dat hele gedoe met het BSA af te schaffen. Als ze ermee in zee gaan, ze hoeven immers niet, verplicht het hen tot extra inspanningen en veel bureaucratie rompslomp, en de opbrengst - meer en betere afgestudeerden - is minimaal. Al die inspanningen kunnen beter worden besteed aan verhoging van de kwaliteit van hun onderwijs.

Henk van Berkel was hoofddocent bij de vakgroep Onderwijsontwikkeling en Onderwijsresearch van de Faculteit Health, Medicine and Life sciences.

Een BSA-norm van 40 punten is een slechte oplossing, vindt Henk van Berkel Foto: Joey Roberts

Gedragscode

Niet alleen aan de universiteiten in Rotterdam, Groningen en Leiden gelden de gedragscodes (waarin studentenverenigingen afspraken maken met universiteiten en hogescholen over 'hoe zich te gedragen') het hele jaar, zoals gemeld in de Splinter op pagina 2 in *Observant 3*. Ook aan de Universiteit Maastricht geldt de code buiten de ontgroeningstijd. Dit staat vermeld in een speciaal addendum. Online medium *Science Guide* vergeleek de convenanten uit meerdere universiteitssteden.

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Matthijs met twee t's. Klopt, de meest voorkomende versie volgens mij. Meestal zit 't probleem 'm juist in mijn achternaam. Sta ik opeens als Kluitmans in het systeem.

Waar luister je graag naar op Spotify? Ik ben geen waanzinnig muziekliefhebber, maar mag graag naar *golden oldies* luisteren van Elvis Presley en Johnny Cash. Muziek draai ik vooral op de achtergrond. Zit ik in de stiltecoupé van de trein – en ik breng er nogal wat tijd door aangezien ik in Eindhoven woon – en hoor ik toch rumoer om me heen, dan druk ik op zo'n kant en klaar studeerplaylistje of kies ik voor een 'focus'-mix.

Wat doet een natuurkundige in een doktersjas? Ik ben gestart met natuurkunde in Leuven, maar stopte na een jaar ermee. Ik zocht meer verbinding met de mens en schoot door naar geneeskunde. Toch bleef de behoefte aan iets 'exacts' aan me knagen en besloot er kennistechnologie bij te doen. Ik deed altijd al een beetje simpel programmeren thuis, dan maakte ik een computerprogramma waarbij mijn jongere broer sommetjes moest maken en als 'beloning' een spelletje mocht spelen. Ook was ik geïnteresseerd in data verzamelen. Ik herinner me hoe ik als tienjarige met mijn vader – hij was revalidatiearts – meeging naar een met legionella besmette afdeling op zijn werk om te meten hoeveel bacteriën er in het water zaten. We noteerden regelmatig de temperatuur van de waterleiding. Wat bleek? Doordat er ook heetwaterleidingen en verwarmingspijpen langs liepen, warmde dat stilstaand koud water in het weekend op. Vandaar de verspreiding van de legionella. De vondst leidde zelfs tot een publicatie in een vaktijdschrift, maar ik ben helaas niet genoemd [grinnikt]. Toch was het mijn eerste wetenschappelijke experiment, ik heb het in mijn proefschrift genoemd. Wat mijn carrière betreft: ik ben steeds op twee sporen blijven zitten, dat van de natuurkunde en geneeskunde. Ik wil weten of computersimulaties en nieuwe beeldvormende technieken het risico op een plotse hartdood voorspellen. Enerzijds is er dat klinische, de omgang met proefpersonen met hartritme stoornissen bijvoorbeeld. Anderzijds maak ik allerlei analyses vanachter de computer. De keuze tussen de wetenschap en een carrière als cardioloog was lastig. Zelfs tot een half jaar voor mijn promotie heb ik getwijfeld. Beide zijn te combineren, maar dat zag ik mezelf niet doen. De keuze voor het onderzoek is definitief. Op een gegeven moment ben je toch te lang uit het artsenvak en niet meer interessant.

Op zondag kom ik niet voor tien uur mijn bed uit. Nou, dat hangt ervan af. Ik ben graag buiten en sta daar graag vroeg voor op: klimmen, fietsen, wandelen. Ik houd van actieve vakanties, van trektochten. Wil je na een beklimming op tijd terug bij de berghut zijn, dan moet je zeker om vijf uur op. Dat outdoor trok me ook aan bij MaasSAC, de klimvereniging. Tijdens mijn studententijd werd ik er lid van, dan gingen we in de Alpen of de Ardennen een paar bergen beklimmen. Ik was als kind al graag buiten. We woonden in Berg en Terblijt en via onze tuin en een aangrenzend maisveld kwam je in het bos

Naam: Matthijs Cluitmans (1985, Geleen) * **In het dagelijks leven:** onderzoeker cardiologie (CARIM), postdoc Department of Knowledge Engineering, senior wetenschapper Philips Research * **Burgerlijke staat:** samenwonend met Irene * **Woont in Eindhoven**

Foto: Loraine Bodewes

“
Lief ben ik ook wel,
en bescheiden. Maar dat
laatste gelooft natuurlijk
niemand meer na
dit stuk
”

terecht. Hoe vaak ik daar met mijn twee broers ben geweest, we kwamen altijd bruin van de modder terug. Denk trouwens niet dat ik altijd zo vroeg uit de veren ben. Ik kan ook goed uitslapen, zo lang het nog kan. We hebben geen kinderen. **Ik ben gezegend met een goed stel hersens.** Ja, nou ja [bescheiden glimlach]. Ik vind het leuk om over dingen na te denken. Zeker op de basisschool was ik het *stuidje* van de klas, maar toen ik geneeskunde ging studeren niet meer. Ik kan geen feiten stampen, ik ben beter in 'snappen hoe dingen werken'. Maar vooruit: ik deed twee studies tegelijk, hoe dan ook was ik een *stuidje*. Van de zomer heb ik een Veni-beurs van NWO binnengesleept, echt fantastisch. En moet je nagaan: ik had vijf serieuze voorstellen op de post gedaan dit jaar, maar in mijn achterhoofd als een goede oefening, om te leren van mijn fouten en de hypothese te verbeteren. Bij de Hartstichting

was ik ook in de prijzen gevallen, maar die subsidie mag ik niet aannemen omdat ik voor een Veni ga. Dat is toch vier jaar onderzoek.

Merk auto: Fiat Panda, een praktische vakantie-auto, want eigenlijk gebruiken we 'm voor de rest erg weinig. Hij doet het prima in de Alpen, dakkoffer erop, ski's erin. Maar je moet natuurlijk niet al te hard willen.

Aan iedere vinger tien aanbidders: Nee hoor, ik was niet zo, uhm, hoe zeg je dat, sociaal vaardig. Daar heeft geneeskunde wel bij geholpen, ik kwam er niet onderuit om met meisjes te praten, haha. Ik ben nu zes jaar samen met Irene. Ik ken haar van MaasSAC. Waarom ik haar leuk vind? We kunnen prima gesprekken met elkaar voeren, maar ook stilzwijgend naast elkaar zitten, we hebben dezelfde interesses en laten elkaar vrij. Zij doet huisartsgeneeskunde. Met haar ben ik naar Brabant verhuisd, waar ze vandaan komt. Nee, ze is niet het prototype Brabantse, ze mist dat vette accent.

De beste ruzies heb ik met mijn broers. Niet meer. We kunnen alledrie wel koppig zijn, maar ruzie? Nee. We spreken onze irritaties op tijd uit.

Mijn courgettes zijn goed gegroeid deze zomer. Huh? O, je bedoelt een moestuin? Nee, die heb ik niet. Ik heb geen groene vingers. Ik heb gras gelegd in de achtertuin, precies op de dag voordat de droogteperiode begon. Prima timing dus [grinnikt].

Beste advies dat ik ooit hebt gekregen: Ik trek altijd mijn eigen plan, het is mijn keuze. Aan de andere kant: ik vraag wel aan zoveel mogelijk mensen advies; aan mijn ouders, vriendin, vrienden en collega's.

Matthijs in vijf woorden: Actief, outdoor, vrienden en familie, rustig en weloverwogen, maar niet saai. Oei, dat zijn er al meer dan vijf. Lief ben ik ook wel, en bescheiden. Maar dat laatste gelooft natuurlijk niemand meer na dit stuk.

Film: *The Children Act*

Wel of geen bloedtransfusie

Still uit *The Children Act*

Verhaal: *The Children Act* is de tweede boekverfilming van Ian McEwan - na *On Chesil Beach* - die dit jaar in de Nederlandse theaters te zien is. Emma Thompson speelt rechter Fiona Maye die een uitspraak moet doen in de zaak van de minderjarige Adam Henry (Fionn Whitehead), die aan leukemie lijdt. Mag er wel of geen bloedtransfusie worden gegeven, nu Adams ouders dit op religieuze gronden weigeren. Ondertussen brokkelt het huwelijk van Fiona met haar man Jack (Stanley Tucci) steeds verder af.

Waar het goed gaat.

- De regisseur Richard Eyre heeft een behoor-

lijke reputatie als het gaat om literatuurverfilmingen. Al eerder tekende hij voor *Iris* (2001), gebaseerd op het boek van John Bayley, en *Notes on a Scandal* (2006) van de schrijfster Zoe Heller.

- De film heeft een boeiend onderwerp dat van de kijker vraagt om stelling te nemen.
- Het camerawerk van Andrew Dunn is meer dan verzorgd. De speciaal gecomponeerde muziek van Stephen Warbeck is weliswaar iets te nadrukkelijk maar geeft in de meeste gevallen toch de juiste sfeer of toon.
- *The Children Act* is Emma Thompsons film. In haar rol als Fiona mag Thompson het hele spectrum van haar kunnen aanboren. Ze

schuwt er niet voor om een ijzige, ongemakkelijke vrouw te vertolken.

Waar het mis gaat.

- Fionn Whitehead is duidelijk te licht voor zijn rol als Adam Henry.
- Het grootste euvel is dat de film bij zulke gevoelige thema's en zwaarwegende morele dilemma's, subtiliteit mist. Zo is er een shot van Adams ouders die elkaar amechtig vasthouden als de bloedtransfusie wordt toegediend. Het is alsof we een slecht opgevoerd pantomime voorstelling krijgen gepresenteerd.
- Zelfs Thompson vliegt aan het slot van de film uit de bocht als ze breekt en uitroept:

"It's just a boy... such a lovely boy." Alle sluzen springen open, en dat bij een karakter dat gedurende de hele film dichtgeknoopt is en alles als een binnenvetter verwerkt.

En het uiteindelijke jury-oordeel is... Er is veel goed aan *The Children Act* en toch wordt het niet echt een goede film. Hier en daar wat gas terug en minder melodrama hadden de film goed gedaan.

Jan Salden

Jan Salden is docent filmtheorie aan de Maastricht Academia of Media, Design & Technology

Griezels in het gras

Juni vorig jaar heeft de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) de slangenbeet erkend als "neglected tropical disease". Volgens tellingen overlijden elk jaar ruim meer dan honderd-duizend mensen aan de gevolgen van een beet. Dat is meer dan aan menig andere tropische ziekte. Bijvoorbeeld aan mazelen. Aan cholera sterven enkele tienduizenden meer. Overigens zijn deze getallen onderschattingen. Slangenbeten komen vooral voor op het platteland. Arme boeren en vooral hun kinderen lopen daar grote risico's. Waarom is de erkenning door de WHO bijzonder? Omdat sinds er statistieken bestaan, bekend is dat de sterfte aan slangenbeten verontrustend hoog is. Bovendien geven overheden in de tropische wereld veel te lage schattingen op. In de politieke arena van de WHO vormt de gifslang geen onderschat, maar een pijnlijk genegeerd probleem. Hoe weet ik dat al decennia de dodelijke slangenbeet een verontrustend probleem is voor de volksgezondheid? In de jaren zestig kwam ik te werken op het Nederlands Instituut voor Preventieve Gezondheidszorg (NIPG-TNO).

Daar heerste nog de prettige gewoonte dat de wetenschappelijke tijdschriften via een rouleersysteem op je kamer gebracht werden. Dat wil

zeggen dat de bazen van het instituut het normaal vonden dat je in werktijd vakliteratuur las. Aangezien ik een hang had naar het opsopren van feitjes en cijfers op het gebied van de volksgezondheid, heb ik daar een paar jaar een prettige tijd gehad. Ik was vooral op zoek naar allerlei mogelijke oorzaken en gevolgen van sociale ongelijkheid. Eén feit dat mij altijd is bijgebleven is: vijftig jaar geleden al stierven in India vijftigduizend mensen aan slangenbeten. Gewoon als mededeling in een wetenschappelijk tijdschrift. Een stadsbevolking weggevaagd. Zo gaan die dingen. Zo nu en dan bracht ik, als het zo uitkwam het weetje ter sprake. In de geneeskunde is sinds het einde van de negentiende eeuw veel werk gemaakt van de ontwikkeling van serums. De inspanningen stuiten op grote problemen. In de eerste plaats verschilt het gif van de slangen naar soort en binnen de soort doen zich ook verschillen voor. Mede daardoor zijn de kosten van de behandeling enorm. Bovendien handelt de farmaceutische industrie in de tropen niet anders dan bij ons wanneer het om dure medicijnen gaat. De allerbelangrijkste opgave is echter

om de patiënt zo snel mogelijk, binnen enkele uren, in het ziekenhuis te krijgen. Zelfs als het serum daar beschikbaar is, resteren ernstige handicaps. Arme boeren en hun kinderen in de periferie van Azië en Afrika!

Foto: Loraine Bodewes

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Harald Merckelbach (vz), Sandra Daas,

Catharien Kerkman, Bettina Geiling,

Christoph Rausch

Redactieraad

Piet Eichholtz (vz), Birsen Erdogan, Silvia

Evers, Stephanie Meeuwissen, Thomas

Vaessen, Loes Visser, George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Yuri Meesen 043 - 38 85 385

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Cato Boeschoten, Wammes Bos, Jochen Cals,

Hans Philipsen, Jan Salden, Michael Stewart-

Evans

Fotografie

Loraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Maud

Bovelander

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/

Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paarltes zie info bij Paarltes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op

de universiteit en op diverse locaties in

Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder

vooraangaande schriftelijke toestemming van de

hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden

overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de paarltes
iedere week ook op internet:
www.observantonline.nl

paarltes

Bijbaantje? Restaurant de Kokeers zoekt nog enthousiaste collega's voor bediening en afwas. Liefst met ervaring Hertogsingel 104 Tel. 0646200014

Learn SALSA, BACHATA, KIZOMBA & HIP-HOP @ Maastricht's best dance academy. Student special 2 months €39 only! New courses 17-23 Sep **SALSABRISA.com**

Appartement te huur mid oktober Kleine-Looiersstr 7C 130m² 3 slpkms 2boven verdiep € 1850 p mnd excl roger.caelen@geneon.nl

SPAANS IN MAASTRICHT! CURSUSSEN VANAF 10 sept. www.taalstudiocampo.nl

Help jij graag mensen en ben je op zoek naar vrijwilligerswerk. Dan is de Rechtswinkel misschien iets voor jou! Info op www.rechtswinkelmaastricht.nl

EUROBED MAASTRICHT:*beds-mattresses-boxsprings-bedlinen-duvets-pillows-and more!*BEST PRICE GUARANTEED in stock-delivery possible CHECK:WWW.EUROBED.NL

Oppas gezocht! 2 medisch specialisten zoeken een flexibele, incidentele oppas voor zoonje geboren juli 2018. Informatie: 0650866917/06411445588

EXPERIENCE THE REAL HOSTEL VIBE JOIN OUR TEAM @ STAYOKAY MAASTRICHT WWW.WERKENBIJSTAYOKAY.COM

Bijbaantje? Restaurant de Kokeers zoekt nog enthousiaste collega's voor bediening en afwas. Liefst met ervaring Hertogsingel 104 Tel. 0646200014

Appartement te huur mid oktober Kleine-Looiersstr 7C 130m² 3 slpkms 2boven verdiep € 1850 p mnd excl roger.caelen@geneon.nl

Paarltes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paarltes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paarltes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden Paarltes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

BERBERAAPJE MUSA IS GERED UIT EEN ILLEGALE FOKKERIJ
Red dieren als Musa

Word donateur

WWW.AAP.NL

Auf wiederschnitzel

Voor de échte 'Liebhaber', die graag een schnitzel extra eet, of twee, of meer. Iedere dinsdag, voor slechts € 17,95, net zoveel überlekkere schnitzels eten als je lust. Mét saus inclusief onbeperkt salade, frites, aardappelsalade en huzarensalade.

043-2082000 - schnitzelparadies.nl

Kesselskade 58 Maastricht

Iedere dinsdag
onbeperkt schnitzels

Voor de échte 'Liebhaber'

€17,95

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

20-09, 10.00 uur: dhr.drs. Raymond van de Berg	10-10, 12.00 uur: mw. drs. Latifa Abidi
20-09, 12.00 uur: dhr. Nils Guinand, MD	10-10, 14.00 uur: mw. Stephanie Lenzen, MSc.
20-09, 16.00 uur: mw. Kelly F.J. Stewart, MSc.	10-10, 16.00 uur: dhr. Walter J. Eppich, MSc.
21-09, 10.00 uur: dhr.drs. Todor K. Krastev	11-10, 10.00 uur: mw. drs. Ies Dijkman
21-09, 12.00 uur: dhr. Jasper V. Smit, MSc.	11-10, 14.00 uur: dhr. Stylianos Charitakis, MSc.
21-09, 12.45 uur: mw. Bindu Paravil Sankaran, MD	11-10, 16.00 uur: mw. drs. Marlies den Hollander UM-KU Leuven
21-09, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Arnoud W.J. van 't Hof	12-10, 10.00 uur: mw. Judith H.G. van Haare, MSc.
24-09, 16.00 uur: dhr. Yaojin Peng, LL.M	12-10, 12.00 uur: mw. Isabelle Bos, MSc.
26-09, 16.00 uur: mw. Anna-Lena K.I. Hoh, MSc.	12-10, 16.30 uur: Inauguratie prof. dr. Leon L. Schurgers
27-09, 10.00 uur: dhr. Marnix J.M. van Agtemaal, MSc.	17-10, 14.00 uur: mw. Angel M.R. Schols, MSc.
27-09, 12.00 uur: dhr. Michael Lührs, MSc.	19-10, 10.00 uur: dhr. Stijn M.A. Michielse, MSc.
27-09, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Maarten Honing	19-10, 12.00 uur: dhr. Max A.A. Vogel, MSc.
28-09, 12.00 uur: mw. Caroline M.J. Loos, MSc.	19-10, 14.00 uur: mw. drs. Marig Vernooij
28-09, 14.00 uur: mw. Anouk J.M. Cornelissen, MSc.	22-10, 16.00 uur: dhr. Georgios Schoretsanitis, MSc.
28-09, 16.00 uur: Dubbelinauguratie mw.prof.dr. Eline Kooi	23-10, 10.00 uur: mw. drs. Nancy E. Winslade
en Prof.dr. Marc A.M.J. van Zandvoort	23-10, 16.00 uur: mw. Justine Niemczyk, MSc.
02-10, 16.00 uur: dhr. Amoury C.C. Groenen LL.M Tul-UHasselt-Maastricht University	24-10, 12.00 uur: dhr. Kelemework Adane Asmare
03-10, 12.00 uur: mw. drs. Xiaomeng Liu, MSc.	24-10, 14.00 uur: mw. Solomon Shiferaw Yesuf, MSc.
03-10, 14.00 uur: mw. Sinem Kilic, MSc.	24-10, 16.00 uur: dhr. Mohammad Kamal, MD
03-10, 16.00 uur: mw. (Ankie) J.P. van Geffen, MSc.	25-10, 10.00 uur: dhr. Alfons M.P.N. van Impelen, MSc.
04-10, 12.00 uur: mw. Mirre den Ouden, MSc.	25-10, 12.00 uur: mw. Jeanne Heil, MSc.
04-10, 14.00 uur: mw. Geraldine Rodriguez Nieto, MSc.	25-10, 14.00 uur: mw. Arienne (Alieske) E.H. Dam, MSc.
04-10, 16.00 uur: mw. Jennifer Waidler Heisecke, MSc.	25-10, 16.00 uur: dhr. Diogo Cotta, MSc.
05-10, 10.00 uur: mw. Syenna H.J. Schievink, MSc.	26-10, 10.00 uur: mw. Marlies De Ligt, MSc.
05-10, 12.00 uur: mw. Mirjam Pot, MSc.	26-10, 12.00 uur: dhr. Roel H.L. Haeren, MSc.
05-10, 14.00 uur: mw. Vera M. Bossel, MA	26-10, 16.00 uur: Afscheidscollege prof. dr. André Knottnerus (St. Janskerk)
05-10, 16.30 uur: Inauguratie mw. prof. dr. Pilar Martinez-Martinez	31-10, 12.00 uur: mw. Stephanie Brinkhues, MSc.
09-10, 16.00 uur: dhr. Sergio A. Parra Cely, MSc.	31-10, 14.00 uur: dhr. Subha Ramani, MBBS, MMed, MPH.
10-10, 10.00 uur: dhr. Jiangin Wang, MSc.	31-10, 16.00 uur: dhr. ir. Stefan G.H. Heinen

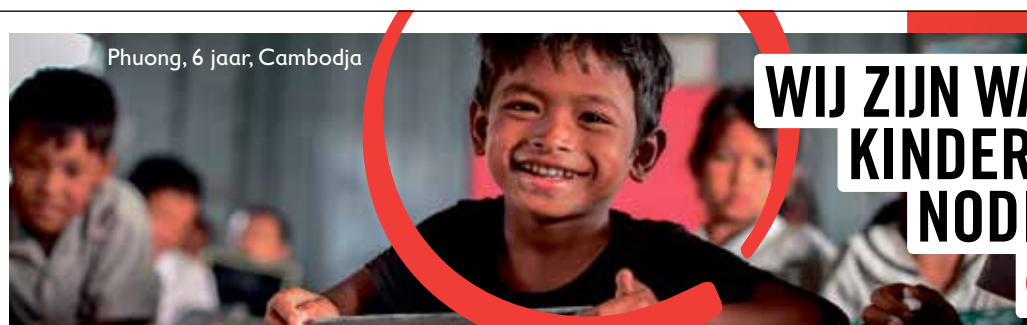
Maastricht University

Interne vacatures

- **Medewerker Documentmanagement en Informatie Voorziening** (DIV- medewerker), Finance, 38 uur
Vacaturenummer: AT2018.268
- **Postdoc position** in molecular epidemiology and personalised nutrition, FHML, 38 hours
Vacancy number: AT2018.269
- **Beleidsmedewerker** Alumni Relaties, MUO, 30.4-38 uur
Vacaturenummer: AT2018.270
- **Sustainability Coordinator Taskforce**, FS, 15.2 hours
Vacancy number: AT2018.271
- **PhD candidate** FHML, School for Mental Health and Neuroscience, Department of Radiology, 36-40 hours
Vacancy number: AT2018.272
- **ICT Beheerder**, FHML, 36-40 uur
Vacaturenummer: AT2018.273
- **Medewerker Studentzaken - team Toetsing**, FHML, 36-40 uur
Vacaturenummer: AT2018.274
- **Lecturer Plant Biology**, FSE, 38 hours
Vacancy number: AT2018.275

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

www.savethechildren.nl

Save the Children

Praeses versus Praeses

“Elke vrouw is een feminist”

Wat is het leukste dat je dit jaar kan overkomen bij de Ragweek?

Van Doorn: “Dat we een recordbedrag binnenhalen. Het is altijd voor een goed doel. Voor dit studiejaar moeten we dat nog bepalen, vorig jaar was het Stichting 113, zelfmoordpreventie. Dat is dan samen met andere Ragweekorganisaties. Lokaal doen we ook wat, dit jaar gaat die opbrengst naar het Bibihuis, opvang voor jonge kinderen. We organiseren in die week, in maart, een feest, een sporttoernooi, we verkopen wafels, houden een online veiling enzovoorts. Ik vind het belangrijk dat je iets bijdraagt aan de maatschappij. En het is ook goed voor je ontwikkeling, als mens, als student. Je doet zoiets altijd ook een beetje voor jezelf.”

Vervloet: “Komt er elk jaar een hoger bedrag binnen?”

Van Doorn: “Nee, afgelopen jaar was het 12 duizend euro, dat was minder dan het jaar ervoor.”

En wat is het ergste?

Van Doorn: “Dat het bestuur uit elkaar valt. Dat zou best wel kut zijn, iemand die ermee stopt. Voor het bestuur van de Ragweek moet je solliciteren. Dat doe je bij het oude bestuur. En het is altijd afwachten of het klikt met de vier andere bestuursleden. Aan de andere kant, als dat niet zo is kun je er veel van leren. Dan is het geven en nemen, hoe zorg je dat het toch werkt.”

Waarom word je voorzitter?

Vervloet: “Het leuke eraan is dat je een soort vertrouwenspersoon bent. Er speelt wat, ziekte of iets met een relatie, dan praat je daarover. Je bent bij alles betrokken. Als voorzitter moet je open zijn.”

Van Doorn: “Dat geldt voor mij ook. Als iemand komt met: mijn ouders gaan scheiden, dan heb je het daarover en maak ik het bespreekbaar in de vergadering.”

Is dat typisch iets voor meisjes, voor vrouwen? Bij mannelijke voorzitters hoor ik die geluiden niet.

Van Doorn, die ook al jaren lid is van Koko: “Bij jongens gaat het anders, daar wordt niet, of minder gepraat, denk ik. Maar als iemand iets niet wil delen gaan we niet dwingen hoor.”

Vervloet heeft niet veel praktische taken,

Dana Vervloet (20),
3e jaars bachelor
Biomedische wetenschappen,
is voorzitter van Onafhankelijk
Damesdispuut Schanulleke

Aantal actieve leden:
17

Borrelen: De Beurs

Betekenis ‘Schanulleke’:
“Dat is het poppetje van Wiske, uit die strip. Een van oprichtsters was te laat bij de eerste vergadering omdat ze in Suske en Wiske had zitten lezen. Omdat ze geen naam wisten hebben ze het dispuut toen maar Schanulleke genoemd.”

Claire van Doorn (22),
Na bachelor

gezondheidswetenschappen
nu 1e jaars master Work,
Health, Career, is voorzitter
van de Ragweek

Aantal actieve leden:
nvt

Borrelen: Gabi’s Beer Bar

Betekenis ‘Ragweek’: “Raise and give. Ik kwam daar vorige week ook pas achter, haha.”

Foto: Joey Roberts

zegt ze. Het gaat er meer om dat ze mensen achter de broek moet zitten. “We hebben veel commissies, een sponsorcommissie, een A-tijdcommissie (‘nee, we vertellen niet wat er dan gebeurt, als we dat doen komt er niemand meer, dan was ik ook niet gekomen. Er zitten niet-leuke dingen bij, het is een beetje grimmig. Maar je krijgt wel een betere band’), er is ook een kledingcommissie; die gaat over nieuwe t-shirtjes en zo, we hebben nu hempijjes voor in de zomer. Verder nog een dispuutliedcommissie...”

????

Vervloet: “Ja, haha, we hadden geen lied en dat wilden we wel. Dat zing je dan bij de integratie, dat is als je met een ander dispuut gaat borrelen. Nu hebben we dus een lied. Op de melodie van het bananenlied.”

Zing het eens?

“Nee, haha, ik kan niet zingen, ken je het niet? (Na wat aandringen zingt ze de melodie. Geen Glennis Grace, maar *who cares?*)

Van Doorn: “Dat is toch van Kinderen voor Kinderen?”

Vervloet: “Nee, het is iets van volwassen mannen. Meer weet ik niet.”

Over integratie gesproken, hoe zit het met de buitenlanders bij jullie?

Vervloet: “Bij ons is iedereen Nederlands, dat is de voertaal en dat willen we zo houden. Maar als iemand leuk is en erbij wil, oké, dan moet ze maar Nederlands leren.”

Van Doorn: “Ja, je gaat je toch niet aanpassen voor één persoon en alles in het Engels doen? Bij ons zou het ook lastig zijn met de sponsorcontacten en zo, maar ik ben er niet tegen hoor. Wat ik wel weet, is dat er geen *internationals* gesolliciteerd hebben.”

Op de Infomarkt met studentenorganisaties laatst stonden er heel veel.

Van Doorn: “Ik moest bij onze stand blijven toen, maar naast ons, inderdaad, buitenlanders, de *Feminists of Maastricht*. Ik heb dat meisje de hand geschud, haha, ze is niet groot maar ze gaf een heel stevige hand.”

Vervloet: “Elke vrouw is een feminist.”

Van Doorn: “Precies.”

Vervloet: “Het is zo. Veel mensen denken dat het tegen mannen is, maar daar gaat het niet om. Het gaat om *girlpower*.” Een grijns en een gebalde vuist.

Van Doorn: “Dingen als gelijke betaling. Het is best weer hip, feminisme, er zijn meer meiden actief mee bezig.”

Vervloet: “Een voorbeeld: er zijn drie door studenten gerunde kroegen. Daar lever je dan bestuursleden aan als dispuut. Wij zorgen ervoor dat we als damesdispuut altijd in het bestuur van café De Beurs zitten. Dat vind ik belangrijk. Die andere kroegbesturen bestaan alleen uit mannen.”

Wammes Bos

Volwassen

“Catoosje, als het leven van een volwassene er zó uitziet, dan hoeft het van mij niet hoor.” Ik belde met een vriendin die voor haar stage in Wenen zat. Haar week bestond uit vijf vaste werkdagen van negen tot vijf en regelmatige oppasafspraken bij de buurkinderen. “Ik sta op, drink koffie, ga naar mijn werk, kom terug, doe wat yoga, maak iets te eten, pas op de kids, kijk een filmpje met ze en ga naar bed. De dagen vloeien letterlijk in elkaar over.” Haar verslag deed me denken aan mijn tijd als au-pair in Parijs. Die bekennende saaiheid herinnerde ik me nog goed. Vroeg opstaan,

ontbijten zonder honger, spelen zonder energie, en als de ouders rond het middaguur thuiskwamen nog vijf uur naar Franse les. Killing.

Ik probeerde mijn vriendin op te beuren. “Maar later zal het anders zijn. Het zijn dan jouw kinderen, dus is er veel meer emotie en ontroering in het spel. Ze zeggen hun eerste woordjes, zetten hun eerste stapjes, dat maakt zo’n routine-dag veel minder saai.” Mijn vriendin was even stil. “Ja, maar dat gebeurt toch niet de hele tijd? Ik ga toch niet elke minuut zitten sniffen omdat mijn kleinste zijn voeten kan bewegen? En die werkroutine zal ook niet opeens veranderen. Ik denk echt dat ik me later kapot ga vervelen. Doodsaai.” Daar kon ik niet zoveel tegenin brengen. Misschien had ze wel gelijk. Zij en ik waren pas twee maanden geleden afgestudeerd, en nog veel te veel gewend aan het onregelmatige studentenleven. Volgepropte lesdagen wisselden zich af met lege uren gewijd aan slapen of feesten. Sporten of afspreken kon makkelijk, want

je had altijd wel ergens een uurtje vrij. Nu één van ons inmiddels van die onbekende volwassen levensroutine had geproefd, moesten we allebei even slikken.

We besloten toen maar om nog lang niet volwassen te worden, en om over iets anders te praten. Ik vroeg haar of ze misschien een idee had voor mijn volgende column. “O god,” gniffelde ze, “schrijf anders over hoe stressvol het is om in de supermarkt al je boodschappen in te pakken terwijl de caissière en de mensen achter je ongeduldig worden.” “Goeie”, zei ik, “of misschien schrijf ik er wel over dat ik vandaag naar de stad fietste om een pet en een regenjas te kopen, maar toen onbedoeld terugkwam met nieuwe jeans en oorbellen”. Het was even stil. “Shit Cato”, fluisterde ze, “dit is het. We zijn al volwassen”.

Cato Boeschoten